Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

11 юли 2013 година*

„Тълкуване на съдебно решение — Недопустимост“

По дело C-496/09 INT

с предмет искане за тълкуване на Решение от 17 ноември 2011 г. по дело Комисия/Италия (C-496/09), подадено на 14 февруари 2013 г. на основание член 43 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 158 от Процедурния правилник на Съда,

Италианска република,

като другата страна в производството е

Европейска комисия,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на трети състав, г-н T. von Danwitz, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis и г-н D. Šváby (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н N. Jääskinen,

секретар: г-н A. Calot Escobar,

след изслушване на генералния адвокат

постанови настоящото

Определение

1 На 14 февруари 2013 г. Италианската република подава молба за тълкуване на точки 52, 55 и 68 от мотивите, както и на точка 2 от диспозитива на Решение от 17 ноември 2011 г. по дело Комисия/Италия (C-496/09, Сборник, стр. I-11483, наричано по-нататък „решението, чието тълкуване се иска“).

2 Италианската република иска от Съда да тълкува:

— думите „размер на все още невъзстановените помощи към датата на обявяване на настоящото решение“, съдържащи се в точки 52, 55 и 68 от мотивите и в точка 2 от диспозитива на това решение, в смисъл, че те се отнасят до сумите, които все още не са

* Език на производството: италиански.

възстановени към датата, на която в хода на процедурата е приключила фазата на събиране на доказателствата, а именно в момента на изясняване на фактическото положение по процедурата, въз основа на което Съдът е решил спора, и

— думите „чието възстановяване все още не е осъществено или не е доказано при изтичане на съответния период“, използвани в точки 52, 55 и 68 от мотивите и в точка 2 от диспозитива на същото решение, в смисъл, че те налагат на Европейската комисията за целите на шестмесечната оценка на напредъка, постигнат от Италианската република при възстановяване на съответните помощи, да вземе предвид не само документите относно това шестмесечие, които са доведени до знанието на Комисията преди изтичането на посоченото шестмесечие, но и всички други документи, отнасящи се до референтното шестмесечие.

Решението, чието тълкуване се иска

3 С решението, чието тълкуване се иска, Съдът е постановил:

„1) Като не е приела към датата на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, издадено от Комисията на Европейските общности на 1 февруари 2008 година на основание член 228 ЕО, всички мерки за изпълнението на Решение от 1 април 2004 година по дело Комисия/Италия (C-99/02[, Recueil, стр. I-3353]) относно възстановяването от бенефициерите на помощите, обявени съгласно текста на Решение 2000/128/ЕО на Комисията от 11 май 1999 година относно помощи, отпускани от Италия за стимулиране на заетостта [(ОВ L 42, 2000 г., стр. 1)], за незаконосъобразни и несъвместими с общия пазар, Италианската република не е изпълнила задълженията си по това решение и по член 228, параграф 1 ЕО.

2) Осъжда Италианската република да заплаща на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ периодична имуществена санкция в размер, който съответства на основния размер от 30 милиона евро, умножен по процента на незаконосъобразните несъвместими помощи, чието възстановяване все още не е осъществено или не е доказано при изтичане на съответния период, и който е изчислен по отношение на общия размер на все още невъзстановените помощи към датата на обявяване на настоящото решение, за всяко шестмесечие закъснение при прилагането на необходимите мерки за съобразяване с Решение от 1 април 2004 година по дело Комисия/Италия (C-99/02), считано от обявяване на настоящото решение до изпълнението на посоченото решение от 1 април 2004 г.

3) Осъжда Италианската република да заплати на Европейската комисия по сметка „Собствени ресурси на Европейския съюз“ еднократно сумата от 30 милиона евро.

[…]“.

Становища на страните

4 На първо място Италианската република твърди, че тълкуването на думите „към датата на обявяване на решението“ като отнасящи се до положението към 17 ноември 2011 г. — дата на обявяване на решението, чието тълкуване се иска, а не до положението, съществуващо към датата на приключване на фазата по събиране на доказателствата в хода на процедурата, я изправя пред сериозни последствия, доколкото утежнява наложената ѝ периодична имуществена санкция. Това тълкуване противоречало и на логиката на механизма на периодичната имуществена санкция, предвиден в член 228, параграф 2 ЕО, доколкото обуславяло размера на

периодичната имуществена санкция от обстоятелство, което е извън контрола на тази държава членка и изключвало връзката на тази санкция с положението, взето предвид от Съда за определянето на нейния размер.

5 На второ място Италианската република поддържа, че тълкуването на думите „чието възстановяване все още не е осъществено или не е доказано при изтичане на съответния период“ като изключващи възможността доказателствата, представени от тази държава членка след изтичането на съответното шестмесечие, да бъдат взети предвид от Комисията за определянето на съответната периодична имуществена санкция, не само че не е необходимо, за да се осигури изпълнението на Решение по дело Комисия/Италия, посочено по-горе, но се отказва и в противоречие с принципа на лоялно сътрудничество, който вече е уреден в член 4, параграф 3 ДЕС.

6 От своя страна Комисията смята, че направеното от Италианската република искане за тълкуване е недопустимо при липсата на всякакво съмнение относно смисъла и обхвата на решението, чието тълкуване се иска, и че с това искане Италианската република цели основно да постави под въпрос ясното съдържание на това решение, както и да измени в своя полза неговия обхват.

По искането

7 Член 158, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда предвижда, че съгласно член 43 от Статута на Съда на Европейския съюз, ако съществува съмнение относно смисъла или обхвата на съдебно решение или определение, Съдът го тълкува по искане на страна или на институция на Съюза, която докаже, че е заинтересована.

8 Следва да се отбележи, че съгласно практиката на Съда, за да бъде допустимо едно искане за тълкуване, то трябва да се отнася до диспозитива на съответното решение във връзка със съществените му мотиви и да е насочено към това да се разсее неясната или двусмислие, засягаща или засягащо евентуално смисъла и обхвата на самото решение, доколкото с него трябва да се реши конкретният спор, който се разглежда. Следователно искането за тълкуване не е допустимо, когато се отнася до въпроси, които не са решени със съответното решение (Определение на председателя на Съда от 20 април 2010 г. по дело Pellegrini/Комисия, C-114/08 P(R)-INT, точка 6 и цитираната съдебна практика).

9 Относно първото искане по настоящата молба се налага изводът, че в съответствие с мотивите, изложени в точки 52, 55 и 68 от решението, чието тълкуване се иска, в неговия диспозитив изрично се посочва датата на обявяване на посоченото решение като референтна дата за определянето на общия размер на все още невъзстановените помощи, който следва да послужи като основа за изчисляване на намаляващата по размер периодична имуществена санкция, която тази държава членка е осъдена за заплаща.

10 Освен това относно второто искане по настоящата молба е безспорно, че стриктният прочит на диспозитива на решението, чието тълкуване се иска, може да обоснове за целите на изчисляването на процента на помощите, които трябва да се считат за невъзстановени при изтичане на определено шестмесечие, Комисията да вземе предвид като доказателства само документите, които е получила преди изтичането на съответния период.

11 В това отношение е достатъчно да се установи, че с двете искания в молбата си Италианската република се стреми да постави под въпрос последиците от подобен стриктен прочит на диспозитива на решението, чието тълкуване се иска. Подобно поставяне под въпрос обаче не

може да бъде в съответствие нито с член 43 от Статута на Съда и с член 158, параграф 1 от Процедурния правилник, нито с окончателната сила на пресъдено нещо, с която се ползват решенията на Съда.

12 Ето защо, тъй като не се основава на никакво съмнение относно смисъла или обхвата на решението, чието тълкуване се иска, посоченото искане за тълкуване трябва да бъде обявено за недопустимо.

По съдебните разноски

13 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Италианската република и последната е загубила делото, Италианската република трябва да бъде осъдена да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (трети състав) определи:

1) Отхвърля искането за тълкуване.

2) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

Подписи